

РЕШЕНИЕ

№ 5963

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5882** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал.1, предл.второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника адв. Д. П., срещу Решение от 29.01.2020 г., постановено по НАХД № 6550/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 111^{-ти} състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005732/02.04.2019 г. на директора на Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място], с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв., на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 КТ, като първостепенният съд е намалил размера на наложената санкция от 2 000 (две хиляди) на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, като са отчетени основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. Твърди, че фактите не са изследвани в пълнота, а районния съд не е взел предвид наведените от касатора възражения. Възприети са едностранно твърденията на органа. Обосновава извод за допуснато от

административнонаказващия орган нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в Наказателно постановление (НП) е налице разминаване, при посочване на ЕГН на лицето Х. К. Г.. Това разминаване в НП, счита за съществен порок, който води до отмяна на акта. В заключение, твърди че в дружеството не е извършило твърдяното в НП нарушение Въз основа на изложеното се отправя искане за отмяна на решението на въззивния съд и вместо това да се постанови решение, с което да се отмени наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба Дирекция "Инспекция по труда"- [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба не следва да бъде уважена и решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София–град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакуваното решение СРС е изменил НП № 22-005732/02.04.2019 г. на директора на Дирекция "Инспекция по труда"- [населено място], с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв., на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 КТ, като първостепенният съд е намалил размера на наложената санкция от 2 000 (две хиляди) на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, като са отчетени основанията по чл.27, ал.2 ЗАНН.

За да постанови решението си, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното: при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство, на 01.03.2019г. у на 21.03.2019г., проверяващите установили, че дружеството- касатор, в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото му задължително предписание под № 2 от връчения на пълномощник на дружеството Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1902035/13.03.2019 г., а именно: да изплати уговореното трудово възнаграждение на работниците/служителите Д. М. Д., ЕГН [ЕГН], Х. Е. С., ЕГН [ЕГН] и Х. К. Г., ЕГН [ЕГН] трудовото възнаграждение за извършената от тях работа през месец юли 2018 г. Срокът за изпълнение на дадените задължителни предписания изтекъл на 28.02.2019 г., нарушението било извършено на 01.03.2019г., а до приключване на проверката на 21.03.2019г. не били представени доказателства, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение на Г.. С оглед констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение на дружеството- работодател, в присъствие на представител на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното в

настоящото производство наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Изготвеното предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е законосъобразно, тъй като принудителните административни мерки по този текст имат за цел да предотвратят и преустановят нарушения на трудовото законодателство. От представените доказателства по делото безспорно е установено, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ. При индивидуализация на наказанието и в съответствие с чл.27 ЗАНН въззивния съд е приел, че поради факта, че дружеството е дружеството е изпълнило частично предписанието, изплащайки възнаграждение на служителите Д. и С., размерът на санкцията следва да бъде намален до законоустановения минимум, поради което е изменил НП.

Решението е правилно.

На първо място, следва изрично да се отбележи, че административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че не е изпълнил даденото задължително предписание под № 2 от протокол за извършена проверка № ПР 1902035/13.03.2019 г. Именно това е нарушението, което му е вменено.

Разпоредбата на чл.404, ал.1, т.1 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Разпоредбите на чл.415, ал.1 КТ предвиждат налагането на имуществена санкция за неизпълнение задължителните предписания на контролен орган по спазване на трудовото законодателство в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, без да е необходимо да се разглежда по същество, доколко тези предписания са законосъобразни, с оглед предвидения за това друг ред на оспорване. В хипотеза на неизпълнено предписание на Инспекцията по труда, нарушението е осъществено с

неизпълнение на задължението в определения срок.

В случая, даденото на касатора, в качеството му на работодател задължително предписание – работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на работниците/служителите Д. М. Д., ЕГН [ЕГН], Х. Е. С., ЕГН [ЕГН] и Х. К. Г., ЕГН [ЕГН] трудовото възнаграждение за извършената от тях работа през месец юли 2018г, съгласно чл. 128, т.2 от КТ, е обективизирано в т.2 от протокола за извършената на дружеството проверка за спазване на трудовото законодателство. Срокът за изпълнение на предписанието е до 28.02.2019г. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол №ПР 1907184 от 21.03.2019 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, законосъобразно е ангажирана административно– наказателната отговорност на касатора и на последния е наложена санкция в предвидения от закона размер.

Неоснователни са възраженията за невзети от районния съд мерки за разкриването на обективната истина в резултат на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. В хода на съдебното производство съдът правилно е установил фактическата обстановка и след анализ на същата, както и на писмените доказателства и свидетелските показания по делото е постановил законосъобразен съдебен акт.

Не се споделя становището на касатора, че е допуснато нарушение на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в АУАН и НП е налице разминаване, при посочване на ЕГН на лицето Х. К. Г., което води до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице. Действително, както в АУАН, в Протокола за извършена проверка изх. № ПР1902035/13.02.2019г., така и в НП за лицето Х. К. Г. е посочено ЕГН [ЕГН], което обаче ЕГН не отговаря на това лице. На лицето Х. К. Г. отговаря ЕГН [ЕГН]. Това нарушение не е съществено процесуално нарушение, тъй като е ясно, че предписанията, както и АУАН и НП са издадени по отношение на лице, с което [фирма] е в трудово правни отношения, което е именно лицето Х. К. Г., с ЕГН [ЕГН]. Дружеството е наясно, че именно на това лице не е изплатило възнаграждение и му го дължи. Освен това, от събраните по делото доказателства и по конкретно Писмено сведение от управителя на санкционираното дружество, Сигнал от Х. К. Г., който е иницирал проверката, както и извлечение от Регистър на уведомленията за трудови договори, категорично се индивидуализира лицето, на което дружеството не е изплатило възнаграждение за месец юли 2018г.

Предвид изложеното, за настоящата инстанция не възниква съмнение, кой е работника/служителя, на който не е изплатено възнаграждение за месец юли 2018г.

Настоящата инстанция намира, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ. Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по т.дело №7 / 2010 г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61 ал.1, чл.62 ал.1 и ал.3 и чл.63 ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките

по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Обстоятелството, че нарушението не е отстранено незабавно и за работниците са произтекли вредни последици, изключва изменение на издаденото НП.

Настоящият състав намира за правилно и законосъобразно намаляването на наложената на касатора с НП „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева, като въззивният съд е определил на минимално предвидената в КТ "имуществена санкция" в размер от 1 500 лева.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен Съд С. – град, XX^{-ти} касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.01.2020 г., постановено по НАХД № 6550/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

